

1841 ^{20/12} 35: 1. Beh. af F. t. L. om Forl. af Gyldigh. af Told- og Afgiftsbestemm. m. v. 1842

[Himmelstrup.]

Udbytte af de Indtægtslove, som er gennemført siden 1931, ført op til Dato, men vi har endnu ikke modtaget Oplysninger derom. (*Finansministeren* [H. P. Hansen]: For to Dage siden!). Saa sent som i Aftes spurgte jeg Finansudvalgets Formand, om de var kommet, og han svarede, at de var ikke kommet endnu. Men det drejer sig altsaa om et Beløb paa vistnok omkring 50 Mill. Kr. om Aaret. Naar det har Interesse at faa at vide, hvorledes det finansielle Udbytte af disse Indtægtslove har været i de aller-seneste Aar, skyldes det bl. a. ogsaa den Omstændighed, at Indtægterne af Forbrugsafgifterne som Helhed paa Finanslovens § 5 synes at ville give betydeligt mere end anslaaet, i det mindste for indeværende Finansaar. Paa Finanslovsforslaget for 1936—37 har den højtærede Finansminister anslaaet Forbrugsafgifterne til i alt 267 Mill. Kr. — det samme Beløb som paa den Finanslov, vi lever under for Tiden, 1935—36, men ca. 5 Mill. Kr. mindre, end der efter Regnskabet er indgaaet for Aaret 1934—35.

Nu viser det sig — hvad i øvrigt den højtærede Finansminister ogsaa antydede i sin Finanslovtale den 1. Oktober —, at de indirekte Afgifter paa § 5 — altsaa Forbrugsafgifterne — giver betydeligt mere, end de var budgetteret til. I Halvaaret indtil 1. November har de i Virkeligheden givet 4—5 Mill. Kr. mere end i det tilsvarende Tidsrum Aaret i Forvejen, altsaa i Finansaaret 1934—35 — og det til Trods for, at de var budgetteret betydeligt lavere. Der har været og er stadig Opgang i Toldindtægterne, der er en Opgang i Tillægsafgiften paa Spiritus, der er Opgang i Ølskatten og i forskellige Stempelafgifter, og det maa vistnok siges, at hvis denne Udvikling fortsættes Finansaaret ud, vil det vise sig, at den højtærede Finansminister vil faa et Beløb paa 10—12—13 Mill. Kr. mere ind paa § 5, end han havde budgetteret. Dette viser, hvilken overordentlig Bæreevne der er i disse Afgifter, og det er jo kun godt, fordi det maa erkendes, at der er Brug for disse Penge; Staten trænger til dem, og derfor vil vi fra vor Side ogsaa i det hele og store gaa med til at forlænge de Afgiftslove, der her er Tale om.

Vi siger ligesom i Fjor, at Statens

løbende Udgifter skal dækkes af løbende Indtægter — de skal ikke dækkes ved Laan. Og vi tror ikke, det i Øjeblikket er muligt at paavise andre Indtægter som Erstatning for de her omtalte. Vi kan dog ikke gaa med til dem alle sammen. Vi kan give vor Tilslutning til Forlængelse af Loven af 19. Oktober 1931, der gennemfører forskellige Toldforhøjelser og desuden en Forhøjelse af Ølskatten, men som ogsaa indeholder den første Del af den ekstraordinære Benzin-afgift — hvorledes vi ser paa dette Forhold, skal jeg senere omtale med et Par Ord. Vi kan ogsaa give vor Tilslutning til Forlængelse af Bestemmelsen i Lov af 27. November 1931, som jo væsentlig omfatter Luksustoldsatser. Det samme gælder de Bestemmelser, som er knyttet til Loven af 21. Juni 1932 om Forhøjelse af Tolden paa Chokolade, Kaffe, Cigaretter og Øl. Men ved denne Lejlighed fik vi jo ogsaa den større Halvdel af Benzin-Femøren, den 3 Øres Tillægsafgift, og den maa vi se paa paa samme Maade, som da Loven af 19. Oktober 1931 gennemførtes. Vi kan ogsaa give vor Tilslutning til, at Bestemmelserne i Loven af 9. Maj 1933 forlænges for et Tidsrum af 2 Aar.

Men derimod er der en Vanskelighed med Hensyn til Tillægsafgiften paa Benzin, der, som sagt, stammer dels fra Loven af 19. Oktober 1931, dels fra Loven af 21. Juni 1932. Som man vil se af det Lovforslag, der lige nu er blevet forelagt af mit Partis ærede Formand om midlertidige kommunale Skattelettelser, er det i § 2 foreslaaet, at denne Femøre paa Benzinen, der jo repræsenterer et Beløb af 15—16 Mill. Kr. om Aaret, skal tages ud af Statsbudgettet og overføres til Kommunerne, og det ligger i Sagens Natur, at man kan ikke baade lade Kommunerne faa denne Afgift og samtidig regne med den som Statsindtægt — man kan ikke samtidig spise Kagen og have Kagen, det er ikke muligt. Derfor vil vi under de kommende Udvalgsforhandlinger foreslaa — og jeg henstiller meget indtrængende til den højtærede Finansminister at se med Velvilje paa et saadant Forslag —, at man søger en Erstatning for dette Beløb, hvis det er nødvendigt af Hensyn til den almindelige statsfinansielle Situation, at et tilsvarende Beløb opretholdes som Statsindtægt.

Som man vil erindre, var vi under Forhandlingerne i Fjor om det tilsvarende